

EN LA MORT DE MOSSÈN PORTÚS

Mossèn Portús, com el coneixíem a Torelló, era un home senzill, de paraula fàcil i obert sempre a mantenir conversa amb tothom. Un home amb qui podies parlar de tot, però que sempre, en un moment o altre, et deixava caure una paraula que descobria la seva fe. Era un home d'Església i la va servir amb fidelitat en els diferents llocs on va exercir el seu sacerdoci. Tenia sempre al llavis una paraula d'esperança i de consol en els moments difícils. Aquests últims anys a la Residència de Cals Avis, va suportar amb paciència i amor les seves limitacions i les dels que vivien amb ell. Encara diumenge, tres dies abans de la seva mort, va rebre la Unció dels malalts al Santuari de Rocaprevera que ell tan estimava. La Verge de Rocaprevera va ser un far constant en la seva vida. Tant és així que, durant dècades, va col·laborar en el programa de la festa amb articles i poemes. És per això, que vull acabar amb l'última estrofa de l'últim poema que hi va escriure, quan ja estava a la Residència:

Mare de l'església peregrina,
Font d'alegria i de consol
Feu que en l'hora decisiva
Amb el Fill emprenguem el darrer vol.